

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl v hlavním líčení konaném dne 2. 8. 2016 v trestní věc obžalovaného **Patrika Ryšánka**, nar. 25. 2. 1987 ve Vyškově, trvale bytem Studnice 62, okres Vyškov, autoelektrikáře, toho času ve Vazební věznici Brno - Bohunice, o vazbě obžalovaného,

t a k t o :

Podle § 73 odstavec 1 písmeno a) trestního řádu a contrario a § 73a odstavec 2 písmeno b) trestního řádu soud **n e p ř i j í m á** nabídku důvěryhodné osoby Romany Králové a nabídku peněžité záruky ve výši 400.000,- Kč nabídnuté Romanou Královou za vazbu obžalovaného Patrika Ryšánka.

Podle § 72 odstavec 1, 3 trestního řádu se obžalovaný Patrik Ryšánek **p o n e c h á v á v e v a z b ě**, z důvodů uvedených v § 67 písmeno a) trestního řádu.

O d ů v o d n ě n í :

V trestní věci obžalovaného Patrika Ryšánka bylo naposledy rozhodnuto o jeho držení ve vazbě usneseními Vrchního soudu v Olomouci ze dne 17. 5. 2006 sp. zn. 2 To 39/2016 a 2 To 40/2016, kterými stížnostmi soud zrušil předchozí rozhodnutí krajského soudu a nově rozhodl tak, že se nepřijímá nabídka peněžité záruky nabídnutá za vazbu obžalovaného Patrika Ryšánka, zamítá se žádost obžalovaného o propuštění z vazby na svobodu, nepřijímá se nabídka záruky důvěryhodných osob, nepřijímá se písemný slib obžalovaného, ani se nad obžalovaným nestanoví dohled probačního úředníka; nedotčeno zůstalo rozhodnutí krajského soudu, že se obžalovaný Patrik Ryšánek ponechává ve vazbě. Tato usnesení nabyla právní moci dne 17. 5. 2016. Ve lhůtě tří měsíců od posledního rozhodnutí o vazbě obžalovaného se proto krajský soud znovu zabýval otázkou dalšího držení obžalovaného ve vazbě, důvodnosti podezření směřující vůči němu, existenci vazebních důvodů, případné nabídce institutů nahrazujících vazbu.

Od posledního rozhodnutí o vazbě obžalovaného v hlavních líčeních konaných dne 30. 6. a 2. 8. 2016 dospělo ke konci dokazování a u druhého termínu hlavního líčení soud vyhlásil rozhodnutí. V rozsudku soud obžalovaného Patrika Ryšánka shledal vinným ze spáchání zločinu loupeže podle § 173 odst. 1, 4 tr. zákoníku a uložil mu za to trest odnětí svobody v trvání deseti a půl let. Proti rozsudku obžalovaný u hlavního líčení podal odvolání.

Před dalším rozhodnutím o vazbě soud znovu vyslechl obžalovaného Patrika Ryšánka k této otázce. Obžalovaný se vyjádřil v tom smyslu, že od posledního rozhodování o vazbě se nic nezměnilo a trvá jeho tehdejší stanovisko. Na jeho vyjádření navázala obhájkyň, která navrhla, případně konstatovaný vazební důvod, nahradit zárukou důvěryhodné osoby - sestry obžalovaného Bc. Romany Králové, peněžitou zárukou ve výši 400.000 Kč složenou rovněž Bc. Královou, případně písemnou zárukou nadřízeného obžalovaného ze zaměstnání svědka Bachorce (ten ovšem jednání nebyl přítomen a v písemné podobě jeho záruky předána nebyla). Vzápětí byla vyslechnuta i Bc. Romana Králová, která byla seznámena s podstatou obvinění obžalovaného, věděla o významu a charakteru nabízené záruky důvěryhodné osoby i peněžité záruky. Svědkyně tvrdila, že je schopna příznivě ovlivnit chování obžalovaného a zajistit jeho řádné chování a účast v trestním řízení. K nabízené peněžité záruce řekla, že se jedná o částku 300.000 Kč, která by byla připojena k dosud ležící částce 100.000 Kč na účtu soudu. Nově připojená částka pochází z úvěru, který si složitelka vyřídila mimo jiné k hrazení nákladů spojených s probíhajícím trestním řízením.

Po provedeném dokazování soud dospěl k závěru, že obžalovaný Patrik Ryšánek je vinen spácháním zločinu loupeže podle § 173 odst. 1, 4 tr. zákoníku, o čemž podle soudu svědčí především výpověď samotného obžalovaného v postavení obviněného po zahájení trestního stíhání, nález biologické krevní stopy poškozeného na ošacení obžalovaného, nález pachové stopy obžalovaného na ošacení poškozeného, nález odhozené SIM karty, kterou obžalovaný odnesl z mobilního telefonu poškozeného, svědecky potvrzenou přítomnost obžalovaného na místě činu, kde se v danou chvíli zdržoval i poškozený, výčet zranění způsobených poškozenému, a časové souvislosti mezi dobou kontaktu obžalovaného a poškozeného, zraněními poškozeného, nástupem všech reakcí a komplikací způsobených zraněním poškozeného, které vedly nakonec k úmrtí poškozeného. Z první výpovědi obžalovaného po zahájení trestního stíhání vyplývá, že se dopustil vůči poškozenému výrazné míry násilí různého druhu, které odpovídá celkovému obrazu zranění na těle poškozeného. Jistá míra násilí menšího rozsahu, kterého se obžalovaný měl na poškozeném dopustit, vyplývá i z pozdější výpovědi obžalovaného při rozhodování o jeho vzetí do vazby. Ještě menší míra násilí plyne i z výpovědi svědkyně Šenkeříkové. Vyhodnocení všech důkazů, přesvědčivý soulad první výpovědi obžalovaného jako obviněného s ostatními provedenými důkazy, vede soud k vystavění skutkového a právního závěru opírajícího se právě o tuto výpověď obžalovaného a přílehlající důkazy. Další provedené důkazy přitom tento závěr nenarušují nebo neoslabují, nevedou ani k žádným důvodným pochybnostem o tomto závěru. Po skončení dokazování a vyhlášení rozsudku je přesvědčení soudu o vině obžalovaného vyšší, než bylo v předchozí fázi řízení.

Soud u obžalovaného i nadále shledává důvod vazby útěkové podle § 67 písm. a) trestního řádu. Tento důvod v tomto okamžiku vyvěrá již z uloženého trestu odnětí svobody v trvání deseti a půl let, byť si je soud vědom, že se jedná o výrok nepravomocný. Z této skutečnosti u soudu vzniká obava, že obžalovaný ohrožen výkonem takto dlouhého trestu odnětí svobody se může před dalším průběhem trestního stíhání skrývat nebo se mu vyhýbat. Dále soud považuje za nutné zmínit charakter trestného jednání, tedy značně brutálního útoku na poškozeného Janoucha se záměrem zmocnit se peněz, kterými poškozený v té době disponoval. K tomu soud přiřazuje závěry znaleckého posudku z odvětví psychiatrie a

psychologie, konkrétně z jeho psychologické části, které obžalovaného charakterizují mimo jiné jako nejistou osobnost se sklonek k úzkostným a hysterickým reakcím, který může zaujímat infantilní postoje. Tyto závěry utvrzují soud obavě, že by se obžalovaný pod vlivem vývoje trestního řízení a sklonů své osobnosti mohl vyhýbat trestnímu řízení nebo výkonu případně uloženého trestu. I když jinak o obžalovaném nejsou známy žádné negativní informace z dřívější doby, souhrn uvedených skutečností odůvodňuje podle přesvědčení krajského soudu další existenci zmiňovaného vazebního důvodu u obžalovaného.

[K nahrazení uvedeného vazebního důvodu obhajoba obžalovaného navrhla záruku důvěryhodné osoby - sestry obžalovaného a zvýšenou peněžitou záruku. Uvedené záruky, jednotlivě ani v souhrnu, podle soudu nedostačují k nahrazení uvedeného vazebního důvodu. Již dříve dospěl vrchní soud k závěru, že závažnost projednávaného činu a osobnostní charakteristiky obžalovaného vytváří takovou kombinaci, která nemůže být písemným slibem obžalovaného, zárukou sestry obžalovaného, zárukou nadřazeného obžalovaného a peněžitou zárukou ve výši 100.000 Kč, dostatečným způsobem vyvážena. Stejný závěr platí podle krajského soudu i nyní. Slovní nebo písemné záruky soud nepovažuje za dostatečnou náhradu existující vazebního důvodu. Vzhledem k okolnostem případu, charakteru trestného jednání i sklonům osobnosti obžalovaného tyto záruky nedávají dostatečnou protiváhu obavě soudu ze skrývání se nebo útěku obžalovaného před ukládaným trestem. Faktem je, že výrazně byla zvýšena nabídka peněžité záruky, nyní nabízené ve výši 400.000 Kč. I když se číselné zvýšení nabízené záruky jeví jako výrazné, ani toto zvýšení podle krajského soudu nepřeváží závažnost projednávaného činu a opět osobní charakteristiky obžalovaného, které ani v kombinaci s případnými dalšími zárukami by byly dostatečnou náhradou existujícího vazebního důvodu.

V dosavadním řízení soud vyřizoval uvedenou věc přednostně a urychleně. Od podání obžaloby dne 14. 10. 2015 proběhlo sedm hlavních líčení, ve kterých bylo prováděno obsáhlé dokazování svědecké, listinné i znalecké. Opakovaně soud rozhodoval o vazbě obou obžalovaných, spis byl předáván stížnostnímu soudu a po deseti měsících řízení před soudem byl ve věci vyhlášen prvostupňový rozsudek. V dosavadním průběhu řízení tedy nejsou žádné prodlevy nebo průtahy, které by se mohly projevit v oslabení existujícího vazebního důvodu. Neuplynula dosud ani lhůta celkového trvání vazby. O vazbě obžalovaného bylo rozhodnuto v zákonné lhůtě tří měsíců od předchozího rozhodnutí o vazbě. Proto soud rozhodl shora uvedeným výrokem.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení je možné podat stížnost do tří dnů od oznámení usnesení, k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně.

Krajský soud v Brně
dne 2. srpna 2016

Za správnost vyhotovení:
M. Ungrová

Mgr. Tomáš Kurfiřt v. r.
předseda senátu

